

SLOVENIJA.

List 47.

V torek 12. Grudna

1848.

Slovenija izhaja vsaki teden dvakrat, in sicer vsaki torek in petek. Predplačuje se za celo leto v založnici v Ljubljani 7 gold., za polleta 3 gold. in $\frac{1}{2}$, za ene kvatre 1 gold. in 45 kr. Za celoletno pošiljanje na dom v Ljubljani se odrajuje še $\frac{1}{2}$ gold. Za po pošti pošiljano Slovenijo je celoletno plačilo 8 gold., polletno 4 gold., za ene kvatre 2 gold.

Povabilo na naročbo

SLOVENIJE

za prihodno leto.

S prihodnim letom bo Slovenija tek svoj v ravno tisti podobi in velikosti zopet od konca pričela.

Slovenija se bo tudi za naprej taistih vodil držala, ktere so v njenim prvem listu napovedane bile; skušala bo namreč z uvodnimi ali podučnimi sestavki čut slovenske narodnosti v oterpenih srcih buditi, žalostno poloričnost in narodno nemarnost preganjati, zedinjenje vsih Slovencev in zvezo Jugoslavjanov priporočati, in v vsem od Boga in po postavah tudi Slovincem dano enakopravnost zagovarjati; bo razglasovala dogodbe iz raznih slovenskih krajev, operta na rodoljubno pomoč slovenskih pisateljev, in ravno tako vse imenitniši prigodke in naprave pri drugih Slavjanih iz slavjanskih virov, zraven pa tudi kratke novice iz ptujih dežel na znanje dajala.

Iz deržavniga zbora bo vse važniši sklepe in primerleje oznanovala.

Nepolitiški del bo tudi svojo dozdažno namembo obderžal.

Cena za celo leto po pošti je 8 gold., za pol leta 4 gold. in za ene kvatre 2 gold. Ako se pa iz založnice v Ljubljani jemlje, se plača za celo leto 7 gold., za pol leta 3 gold. in pol, za ene kvatre 1 gold. in 45 kr. Za celoletno pošiljanje na dom v Ljubljani se odrajuje še pol gold.

Prosimo, de bi se gg. naročniki ob času, saj do konca tekočiga leta oglasili, de bo moč primerno število iztisov berž iz početka odločiti in vsem naročilam zadostiti.

Domorodne misli.

II. V poprejšnim sestavku sim si prizadeval dokazati, zakaj de volitve slovenskih poslancev, izuzemši nektore občnospoštovane in slavne gospode, željam domorodcev ne zadostijo — žalopolni dnevi so med tim pretekli, neizrekljive nesreče in grozivne nevarnosti smo preživeli, brezvestni nameni nemško-madjarškiga kovarstva so zaterti. Slavna je zmaga nad našim sovražnikom bila; prijazni žarki postavne slobode zdaj prešinjajo gromonosne oblake, kteri so od 6. Koz. obnehje našiga veliciga cesarstva otemnili; domorodec slobodniši diha, spet zaupa v edino slobodno Avstrijo, prijatelj slobode zaupa, de na podstavi postavne slobode tlela in razcvetla bode, brez noviga puntanja, razrušenja in kervoprelitja, de ojačila bode brez od naših protivnikov zaželjene brezvladnosti.

Znane so vam metežne in žalostne zgodbe, ktere so se v našim od nekđaj tako prijetnim poglavitnim mestu pripetile, znano je brezuzdano gospodarstvo strahovavnih derhal, ktere so zasramovaje svete pravice slobodniga mnenja in djanja, mirne prebivavce silile morivno orožje proti svojim odrešenikom, proti vitežkim braniteljam cesarstva nositi in kri nedolžno prelivati: znano je, žali Bog! de med ljudstvom izvoljeni namestniki, poslani ustavo pomladene Avstrije zložiti, zakone prihodne sreče in blagostanja postaviti, mir in slobodo osnovati — de je leva stranka deržavniga zbora, zane-marivši to svojo imenitno, aust. narode osrečijočo nalogo, punt in brezvlado zagovarjala, veliko škodo in nesrečo Beču naklonila, ktera je tudi posameznim deželam žugala.

Uprašal bode tedaj marsikter, kakošni možje so ti leve stranke bili? Kako so se jim toliko poslancev posameznih dežel in clo tudi nekteri slovenski pridružiti mogli, in zakaj so se malopridniga namena, Avstrijo razdrobiti, nas Slavjane ko sužne prodati in zatreti in večletne boje v škodo veliko avstrijskih narodov pripraviti, vdeležili? Težko je še razložni odgovor dati, dokler se vse razmere in zvijače ne zvejo in sodno preiskovanje pre-

grešno prizadetje ne razsvetli, vendar bi vtegnile sledeče verstice nekoliko ojasniti, iz katerih se bo vsaki prepričal, de je le neumnost in neznanost kmetov, sebična in lakomna častiželnost bahačev toliko poslancev na krivo pot pripravila.

Ko se je po nepozabljivih dnevih Sušca, zora slobode po naši carevini in po Nemškim prikazala, vzdignil se je krič nemških rodoljubov po nemški edinosti, kteriga so se sovražniki drugih, posebno slavjanskih narodov živo poprijeli. Modrovalo se je od nove nemške deržave, v ktero bi tudi imeli naši bratji Čehi in mi Slovenci pritisnjeni biti, de bi nemški velikosti slavne vence vili; in k ložejši izpeljavi tih želj so trobili nemški in nemškutarski bedaleži: naše cesarstvo nemore obstati, v Avstrii slobode nemore biti, oslobodeni njega narodi brez Meternihove politike razpadejo; raztopiti tedaj se moramo v vse zveličajočo nemško deržavo, le v ti bodemo slobodo popolnoma vživali. Nemstvo in sloboda ste jednako veljavne. — Takim po podkupljenih časopisih raztresenim besedam se je verjelo, kdor je te misli očitno razodeval, je bil pohvalno in slavno od novinarjev omenjen, in za namestnika ljudstva priporočen, ker po njih mislih so le za nemšino nadušeni, pravi prijatli ljudstva in slobodomiselni možje bili. Po nekterih nemških krajih in clo v Beču so tedaj take bedaleže in sovražnike Avstrije izvolili, in ti so se pri začetku deržavniga zbora po navadi drugih zbornic, na levo stran vsedli, de bi ko slobodomiselna stranka zbora več prijatlov pridobili, in tako ložej brezvestni namen Avstrijo v Nemstvu raztopiti, dosegli.

Iz posameznih dežel je ljudstvo, mislijoč, de zvonaj olajšanja podložništva, tlake in desetine, potrebnih naprav mu ni treba, in de drugi stan potreb nima, narveč neizurjene od vsake stranke lahko pridobljive kmete ali pa nebo in zemljo obetajoče bahače poslalo, ktere so glave leve stranke lahko na svojo plat pripravile. Kmetam so trobili, de so le oni pravi prijatli ljudstva, in pri kozarcu sladkiga vina ali piva so jim glave zblodili z neumnim od kmetov nezapopadenim kvantom od slobodo-

miselnosti, samovladnosti ljudstva, starokopitnežtva, boljarstva itd. brali so jim njih pohvale v prenapetih časopisih in kvasili tako, de so koj njih postali; lakomni in samopridni bahači, željni enakih pohval novinarjev, so se pridšji v deržavni zbor koj z temi bojvavci slobode soznarili in se jim pridružili, de bi se po časopisih bralo, de so slobodomiselni in de se hočejo v prid domovine poganjati, na samostalnosti ali razrušenju cesarstva jim ni blo kej ležeče.

Število levi stranki vdanih kmetov in tacih brezvestnikov lepo pomnoženo, je bilo vendar še premajhno, de bi bilo večino zbora doseči zamoglo; glave levičnikov so tedaj nove zvijače koval. Sploh je bilo znano, de kakor hitro bodo potrebniji naprave in postave sklenjene, bodo tudi vse od miliga cesarja privoljene dobrote zastran podložnosti in vse iz njega izvirajoče pravice v deržavnim zboru na versto prišle in v govorjene, vender so levičniki se prizadevali narpopred predlog zastran podložništva storiti, de se ko prijatli ljudstva skažejo in pametnejši kmete na svojo stran pridobijo; obljubili so jim, de hočejo za njih prid glasovati, ako se z levo stranko združijo; in za njih namene prihodnič glas po vsih sklepih oddajo, — in bodi si tudi v razkrušenje cesarstva in raztopjenje v Nemščino. Revčiki so jim verjeli in šli so v mrežo, kakor tisti vetrovni častilakomneži, ktere so z zvijačo vjeli, de leva stranka mora večino doseči, ker je za levo stranko večina ljudstva, in prilizvaje so jim rekli, po dosegi večine leve stranke postane novo ministerstvo levičnikov, in tebe dragi! bomo za svetovavca ministerstva postavili, ti dragi! pojdeš za poglavarja na deželo itd. — in že se je poglavar krajnske in štajerske dežele zdel.

Z takimi in enakimi zvijačami, z podkupljenjem, prenapetimi pohvalami plačanih novinarjev in demokratiškiga zbora, z ogerdenjem in natolcovanjem zbornikov drugih strank je moč teh neprijatlov cesarstva in sovražnikov Avstrije ter Slavjanov rastlo; edini tern v peti so še dobromiselni, posebno česki poslanci

bili, kateri so serčni in brez strahu goreče besede v slavo, od levičnikov zasramovane Avstrije in Slavjanstva govorili. Prizadetje levičnikov je pa tudi že od začetka zbora, kakor v Nemconih, tako tudi v enako nezvestih Madžarih prijatla našlo, in Košutovo zlato jim je obilna podpora bila, tako da so vsaki dan bolj prederzni in močni postali, ko verh peklenkiga namena dosežejo in nesrečni punt 6. Koz. postane, v katerim sivoglav zvesti služabnik cesarstva med udi leve stranke od plačanih derhal umorjen pade. — Avstrije in Slavjanov ni več! Slava Nemščini! Eljen Madžaram! Premagani so starokopitneži in naši sovražniki! — Za cesarstvo goreči poslanci zapustijo zdaj puntarsko mesto, in ostanek državniiga zbora, leva stranka, zdaj v nar lepšim razevetu tirja: de cesar priljudno ministerstvo iz levičnikov sostavi, de naj puntarjam in morivcam ministra odpusti, de naj odstavi junaškiga branitelja Avstrije, slavniga bana Jelačića, sklene, de vojsaki v mesto priti ne smejo, de se imajo akademijiskimu kardelu bojne priprave izročiti, orožje iz cesarske orožnice poropati in med delovce razdeliti, zapove, de mesto se ima proti cesarskim vojšakam braniti in vsaki prebivavec orožja poprijeti. Posamezni udje so poslali na svoje volivce razglase tega zbora in jim pisali, de bomo vse od cesarja obljubljene pravice zgubili, ako nas vojsaki premagajo, de naj nam tedaj v pomoč pridejo, in šli so clo nekteri na deželo ljudje šuntat in k obeni vzdigi nagovarjat. V zbornici so tožili, de ljudstvo na deželah slavniga gibanja Bečljanov ne razumi, de je tedaj treba z razglasam ga podučiti, zagotovili so, de v mestu lep mir in red vlada, med tim, ko so ti levičniki na njih suknje svetinje obešali, de jih razdražene derhali oboroženih delovcev po ulicah ne polovijo, enako prebivavcam z silo proti vojšakam v boj ne odpeljejo. —

(Konec sledi.)

Sloga slovenskih družtev.

Slovenia je u rokah božjih in iskrenih domorodcov.

Domorodna, vlastenska družtva so verlo koristna, skoro bi rekel, u sadajnih časih neobhodno potrebna našemu narodu in ustavnjej vladi.

Po ustavu imamo pravico se svobodno skupljati, od domorodnih in deržavnih (politiških) stvari se pogovarjati in družtva osnovati. Ne bodimo u tem nemarni. Kdor svoje pravice zanemara, s tem kaže, da njihovo imenitnost ne spozna, in da jih ni vreden; kdor svojih pravic ne upotrebuje, temu bodo u kratkim zaspale, in zibnile.

Vse stranke dobro in hudomisleče: Frankfurstisti, tako imenovani demokrati, nemškoverci, to je Rongeani itd. Ako se frankfurstisti u družtvih zbirajo in umijo, kako bi naj ložeje našo deržavo in naš narod raztergali in po judovsko sovražnikom izdali, zakaj bi mi iskreni vlastenci, mi pošteni in verni Slovenci se u družtva ne zbirali? Ako tisti nemškoverci navlaš u naših deželah popotvajo in svojo nemško nevero po svetu trosijo, zakaj bi nam greh bilo potegniti in oglasiti se za pravico, za srečo našega naroda in cesarstva? Kadar hudobneži na vsa usta govore in se med seboj družje, ne smejo pošteni biti razkropeni in nemarno molčati, sicer bi se tam u kratkim ptuja kervava krivica košato za mizoj košatila, domača pravica pa zavoljo svoje nemarnosti za durmi uklenjena čipela.

Beseda vlastencov in domorodcov mora u Slovenii obveljati, tedaj se moramo s božjo pomočjo nadati boljših časov: njih žlahtna beseda bode pa le obveljala, ako se u družtva združje. Naj je pojejin človek še tako marljiv, učen in iskren, je vendar sam le slab, je kakor kaplja u morju; lepo glasi ilirska poslovica: Človek sam dob posekan. Jeden človek naravno ne more povsod po celej Slo-

venii biti in se za srečo svojega naroda poganjati, ako pa vlastenci in domorodci razsejani po vsej domovini se združje u ravno tistej žlahtnej misli in u ravno tistim plemenitim namenu, je samo potreba, da vsaki u svojem kraju se potruji in, popred ko pomisliš, je že po vsej Slovenii vse lepo poravnano in oskerbleno. Moč vsakega pojedinega družtvenega uda raste po stostruko (hundertfältig).

To se mora le po družtvih doseči!

Kako so vlastenska, domorodna družtva za narod in deržavo koristna, se je jasno letas meseca Kozoperska skazalo.

U Beču so se frankfurstisti s magjarskimi puntarji zakleli in se zoper ustavno vlado in cesarja uzdvignili s orožjem u rokah. Vse cesarstvo je bilo u naj večej nevarnosti, vlada u naj večej stiski, presvitli cesar je pobegnil u Holmec (Olmütz). U Lombard-Venatskim kraljestvu je vse nekaj kuhalo, Magjari u popolnoj buni, poglavitno mesto Beč spuntano — frankfurstistski deželni zbori, celovski, nemškogradski in gornjo-avstrijanski so izjavili, da nobene druge vlade ne spoznajo zvunaj frankfurstistov puntarjev u Beču. Tiroleci so že u Frankfurt poslali po komisarja, kateri bi vlado nad Tirolskim sprevel. U nemških stranah našega cesarstva so že černo vojsko (Landsturm) skupljali zoper našo ustavno vlado in hodili Beču na pomoč. Še u naše slovenske dežele so razposlali Bečani komisarje, da bi tudi nas Slovence na frankfurstarski punt našuntali. Vendar slovenski družtvi u Ljubljani in u Gradcu ste pri tej priči razslale proglas po Slovenii in domorodci so ljudstvu marljivo razlagali, da puntarji hočejo deržavo raztergati in naš narod izdati in podjarmiti. In Slovenci se niso dali zavoziti. U Kanalu (Kanalthal) na Koroškim so govorili: „Kaj pa še! Černo vojsko bi naredjali, pa zoper naše bratje Horvate, naj vernejši junake našega cesarstva? Tega mi ne storimo, ako se vzdvignemo, gremo rajši crez tiste puntarske dobrovoljce.“ Slovenci krajnski so govorili: „Mi že napravimo černo vojsko, pa mi gremo k svetlemu Banu Jelačiću, Horvatam pomagat, pa ne tistim Bečanam.“ Slovenci štajerski, posebno u kraju celjskim (Cillier Kreis) so rekli: „Ali Nemci napravijo „Landsturm“, pomignemo mi Slovencam sosedam in 30 do 40 tavžent jih moremo proti puntarjem peljati.“ Kadar so Nemci u Gradcu to zvedili so govorili: „Pustimo „Landsturm“, ako bi se vsi Slovenci zoper nas vzdignili, bi bila druga nesreča hujsi, kakor perva. Ko so Koroški Nemci proglase slovenskih družtev brali, za deržanje naših vlastencov in našega naroda vidili, so govorili: „Die slowenischen Länder halten sich musterhaft. Ja hätten wir früher gewusst, dass das Streben der Slawen so edel ist!“

Sadaj je prišel Vidov den, da se je vidilo, kdo je vera, kdo je nevera, Slaveni ali Nemci!

Sadaj nesramni sovražniki in lažljivi obrekovavci slavenstva, jezik za zobe!

Vi ste nas dolžili, da smo mi „separatisti“, da se hočemo od cesarstva odtergati, in glej! mi verni Slovenci smo cesarstvo ohranili, pa vi ste separatisti, ker ste u tisti nesrečni Frankfurt zijali in upili: Kein Oesterreich, kein Preussen mehr!

Vi ste nas dolžili rusisma, da pod rusko vlado silimo, in glej! Slaveni pravimo: „ako bi avstrijskega cesarstva še ne bilo, mi bi si ga iz noviga osnovali, pa vi ste hoteli cesarstvo raztergati, jeden del Madžaram po judovsko zabarantati, drugi del pa k jedinej Nemčarii, ktere se do današnjega dnu na ves volnem svetu nikjer ni, pilepiti in prikovati.“

Vi ste nas dolžili, da mi za svobodo nismo dozreli, da mi ne vemo, kaj je svoboda, in glej! mi bolj vemo, kaj je prava svoboda, kakor vi sami. Vaša nemška in magjarska

svoboda je za druge narode okrutno samosilje, divje tiranstvo, vi hočete imeti druge narode za svoje hlapec in sužne, mi pa dobro poznamo, da to ni svoboda, zavijajte besedo, kakor hočete. Prava svoboda je jednako pravična proti vsim narodom.

Vi ste nas obrekovali, po svojih časopisih in novinah dolžili in sumnjčili (verdächtigen), da smo panslavisti in ne vem še kaj — in ste se hvalisali s svojim „deutsche Treu und Redlichkeit“ in glej! pošteno nemško zastavo (bandero) rumeno-rudečo-černo ste u Beču osramotili, pošteni Nemci bodo nam zato malo hvale vedili; u Beču je na vašej zastavi pomenila rumena boja (farba) nevosljivost proti drugim narodom, rudeča kri, černa pa smert. Naš slavenski narod se je pa po božjej milosti veličanstveno vzdignil in trepti, kakor angel varih nad našo deržavo in suče junaško svoj svetli meč za svobodo in jednakost vsih avstrijskih narodov, suče meč za pravico in za samostalno Avstrijo. Naša zastava bela rudeča in plava pomeni svobodo, enakost in bratinstvo, mi je še nikdar nismo pogerdili, nismo nikdar drugih narodov zatirali in tudi ne bodemo, mi se bodemo vsigdar trudili za svobodo, enakost in bratinstvo — naj se vsaki pravičen narod veseli, kadar zagleda slavno slavensko zastavo u povetru veselo se majati!

(Konec sledi.)

Deržavni zbor

je sledeća pisma na Nj. Veličanstvo Cesarja Ferdinanda I. in Franca Jožefa I. poslal.

Vaše veličanstvo!

Od Vašiga Veličanstva poklicani ustavodajavni deržavni zbor je globoko ganjen z prijetim oznanilam, de je Vaše cesarsko Veličanstvo od vladarstva odstopilo. De si ta nepreklicljivo storjeni sklep z spoštovanjem sprijeti mora, za svojo narsvetejši dolžnost derži, Vašimu Veličanstvu po udih v ta namen poslanih izrek žive vdanosti, in nevgasljive hvaležnosti za Vašo visoko osebo v imenu po njem namestovanih avstrijskih narodov sporočiti. Ime Vašiga Velicanstva je na vekomej z narveči, nasledkov polno dogodbo v zgodopisu domovine sklenjeno. Vaše Veličanstvo je novo dobo za-njo ustanovilo, in kakor je ljubezin milijonov ljudi začetniku svobode v očetnjavi u del prišla, bodo narpoznejši rodovi, kadar bodo iz nagliga prerorenjenja tako velike, iz različnih delov obstoječe deržave izvirajoče razpertime že davno poravnane, in novo poslopje stalo, spomin nar dobrotljivšiga vladarja, čigar stvarivno „bodi“ je svoboda in ž njo velikost in blagor domovine vterdilo, z hvaležnim spoštovanjem blagoslovili. Ako je zvestoba vsred viharjev težavepolniga časa nepremakljivo ohranjena nezmerne večine azstrijskih narodov očetovskimu sercu Vašiga Veličanstva toliko v tolažbo bila, bode ljubezin in hvaležnost teh narodov vedno osebo ljubljeniga cesarja obdajala. Vsigamo-gočni ohrani Vaše Veličanstvo v radost očestva, v čigar blagovitosti in slavi je Veličanstvo Vaše Svojo edino srečo vidilo, zraven Nj. Veličanstva, Vaše zveste tovaršice v življenji, dolgo dolgo let. Blagovoli Vaše Veličanstvo od nas sporočeno razodenje nar globokejši vdanosti in hvaležne priverženosti, ktere ustavodajavni zbor za vašo visoko osebo čutiti nikoli nehal ne bo, z navadno milostjo sprijeti.

V Kromerizu 2. Gradna 1848.

Na mesto ustavodajavniga zbora,
predsednik,
Franc Smolka.

Streit,
pisavec.

Vaše Veličanstvo!

Z radostnimi čuti pozdravimo vladarstva nastop Vašiga Veličanstva.

Dovoljite nam, s poštovanjem Vašimu Veličanstvu naše vošila sporočiti.

Po dragovoljnem odstopu Njegoviga Veličanstva Ferdinanda I. Vašiga cesarskiga strica, in po odreki Vašiga presvitlga očeta na ustavni prestol poklicano, bode Veličanstvo Vaše vse narode z taisto ljubeznijo in milostjo oklenilo, kakor Vaš sprednik v cesarstvu, in kakor On, boste tudi Vi v zaupanji in zvesti vdanosti prebivavcov deržave plačilo našli za skerbi in trudenje vladarstva.

Deržavni zbor, popolnoma spoznavši imenitnost visoke naloge bo svoje moči neprenehama velikemu delu ustave posvetil in tako pričakovanju Vašiga Veličanstva in narodov v blagor skupniga očestva zadostiti skušal.

Vašimu Veličanstvu je od vladarja osod visoki poklic izročil, od Ferdinanda dobrotljiviga podeljeno svobodo vterditi, zoper vse viharje braniti in vse rane minulosti zaceliti.

Svobodne naprave so narterniši podpore prestola, in za vladarja je povzdigajoča misel, vladati osode svobodnih narodov.

Bog živi našiga ustavniga cesarja Franca Jožefa I.

V Kromerizu 2. Grudna 1848.

Namesti ustavodajavniga zbora,
Franc Smolka,
predsednik.

Streit,
pisavec.

Te pisma je neslo poslaništvo iz 30 oseb. Mladi cesar Franc Jožef je med drugimi odgovoril, de naj deržavni zbor koj skuša ustavo dokončati in njemu predložiti, de jo pretrese in poterdil.

Iz Holomuca se je poslaništvo v Prago podalo, pozdravit cesarja Ferdinanda, kjer so bili z navadno milostjo sprijeti. —

Seja 4. Grudna. Prišel je sejo namestnik predsednikov Majer. Zapisovatelj Streit je na znanje dal, de je dozdej 362 udov izvoljenih, v Kromerizu je 309.

Minister denarstva Kraus je oznanil, de je deržavni prevdar (dohodkov in stroškov) za prihodno leto že izdelan, de mu je pa silno težko bilo, kaj prav natanjniga zboru predložiti, ker dozdej še taki prevdari storjeni niso bili, in ker niso vse avstrijske dežele na tem zboru nadomestvane. Navadne potrebe zneso 110 milijonov, nenavadne 52 milijonov. Vsi navadni dohodki pa izdajo 101 milijonov; tedaj manjka še 61 milijonov. Narpopred de je treba mir domači in zvonajni vterditi, potlej de bo pa vladarstvo gledalo pred vsem drugim na pravično razdeljenje davkov. Kar deržavne dolge zadene, je rekel, de je treba na leto 47 milijonov in 500,000 gold. obresti plačati, med tem ko zneso obresti na Francozkim 110 milijonov in na Angležkim 280 milijonov.

Oznove je posebno skušal, dohodke za deržavo naiti; tako de misli davek položiti na domači sladkor, colne postave preurediti, davek od žganja povišati, sploh tudi od letnih dohodkov davek jemati, namreč od kapitalcev. Tako si upa 22 milijonov pridobiti. Dalej obljubi žemljisni davek poravnati in po enaki primeri od vsch jemati, štampelne in ceno soli znižati, loterijo odpraviti.

Vse te premembe pak de se ne morejo naglo vpeljati, ampak le sčasama. Na koncu po vsch teh obljubah in lepih načertih je predložil narimenitniši reč, namreč je tirjal dovoljenje 80 milijonov na posodo vzeti. Ta predlog je bil spisan in zboru izročil.

Zemjalkovski je omenil, de bi zbor imel ustavo dognati, in pozneje se le dnarje dovoljiti.

Zbor pa je sklenil, ta predlog odboru za denarstvo izročiti, de bo svoje mnenje v 8 dneh zboru v presodbo podal. —

Austrijsko Cesarstvo.

Slovenske dežele.

V velikim zboru slovenskiga društva je g. Bučar naslednjo razlago pričujočim prebral:

Častita družba! Blagi tovarši.

Po volji vodstva Vam hočem razodeti zgodbe in dela sedajnega našiga društva od dne njegoviga rojstva do današniga. Rojstni dan imenujem dan šestiga rožnika t. l. ker se je takrat družba slovenska po svojih vgotovljenih postavah vstanovila z voljo terdno domoljubnih Slovanov. Prejšnji zbor, ki je prigodbo 6ga rožnika v svojim namenu imel in zanj si vedno prizadeval, je bil svoje začasne opravila končal in se z to družbo zedinil. V imenu in po naročilu Vašimu pak je zvoljeni odbor štirinajstih: G. g. Dr. Blajvajsja, Dr. Šporja, Cigaleta, Dr. Burgarja, Raba, Matavšeka, Dr. Strupita, prof. Martinjaka in Dr. Martinjaka, grof Aversperga Gustava, Kunšica, Dr. Hrovata, Dr. Hradeckiga, Jož. Kersnika, Heferna, po smerti Dr. Horvata poklicaniga gosp. Jerina in mene — v duhu društva za rod in dom delal. Predloživši Vam tukaj odborove zapisnike in nekaj več pisanj na pogled, imam od naših opravil v kratkim tole povedati:

Z odbora so bili zvoljeni: tajnika Cigale in Bučar, denarničar Dr. Hradecki, računar Dr. Strupi. Pričetik društva se je deželniemu poglavarstvu oznanil. Oznanil se je tudi po časopisih z razširjenjem družbinih postav. Za pisarja in varha družbinih reči je bil gosp. Brus postavljen, za posla švic. Kmetijska družba se je naprosila, za tačasno rabo nam svojo pisarnico zastoj prepustiti, kar je dovoljeno bilo. Za naprej se je staniše najelo v Virantovi hiši na s. Jakobškem tergu. Od letniga plačila Vam bo gosp. denarničar govoril, od hišniga orodja gosp. Dr. Strupi. — Izdelovanje besednika slovenskiga smo sklenili koj pričeti in berž ko je moč dokončati. Pripomočkov smo dobili od gosp. Metelkota (Vodnikov rokopis), Ravnikarja, Čafa i. d.; za sostavljenje smo posebni odbor devet Slovencev in devet njih namestnikov zbrali, ki so z nemško-slovenskim začeli in v vsakdajnih zbirališih do 46 pol dopeljali. V dosego popolniga dela smo nekaj znanih učenih jezikoslovcov naprosili prvi spisek pregledovati. Med njimi so gospodje: Žakelj, Ravnikar, Lavr. Pintar, Jeran i. d., kateri so večidel svoje dovoljenje nam že oznanili. Z njih rok pridši besednik bo na zadnje sodbi učenih Slovencev v Ljubljani predložen in se bo potem v majhnih zvezkih po naročilu na svitlo dajal. Tiskar je gospod Blaznik, natis prav ličen. — Mestni gosposki smo pripomogli slov. napisov za Ljubljanske ulice najti. — Nemcam v tolažbo smo mesca rožnika oglašili sostavk: „Der slov. Verein zur Verständigung an die Deutschen“, ki ste ga brali v Ljubljanskim nemškem časopisu. — 600 iztisov bukvic zoper terpinčenje živalj je odbor od kmetijske družbe v dar prejel in deželskim solam razposlal. Slov. pesem smo nabrali dva zvezka in ju pod naslovom: „Slov. gerlica“ na svitlo dali na potroške družbe. Prodajajo se zlo. Časopisi, ki jih vredništvo kmet. in rok. novic z vsih krajev slavjanskiga sveta dobiva, je pripustilo v pisarnici za bravee pripravljene imeti, in udam po ukazu družbinih postav tudi na dom dajati. Gosp. fajmošter Vertove je družbi podaril zbirko svojih pridig, de bi jih v natis dala in dobiček imela. Tako imenitno darilo smo z veliko hvalo prejeli, in po volji gosp. fajmoštra rokopis po poslancih odbora milostljivimu gosp. škofu v pregled poslali. Takrat so nj. svitlost naš spoštovani škof in knez Anton Alojz svojo prijaznost društvu z besedo na znanje dali, njegove dela pohvalili in kar bi treba bilo, pomoči nam obljubili.

(Konec sledi.)

Hervaska in slavonska dežela.

Izvoljenje barona Kulmera za ministra je veliko veselje obudilo, ker je iskren Hervat.

De je Jelčić ban za poglavarja Reke in civilniga in vojniškiga governerja Dalmacije imenovan, se še ni bralo v uradnim oznanilu vendar prinesejo Novine herv. slav. dalm. sledeča pisma cesarska:

Ljubi baron Jelčić! Vašimu krepkimu in zgodnimu ravnanju je šlo po sreči, Reko cesarski oblasti in v nji postavni red obderžati.

Mislím, de Vam ne bom dal boljšiga dokaza Svojiga priznanja in mestu Reki boljšiga poroštva stanovitniga reda in miru, kakor ce Vas imenujem poglavarja Reke in k nji pristete zemlje.

V Holomucu 2. Grudna 2848.

Franc Jožef. K. Švarcenberg.

Ljubi baron Jelčić! Med tem ko se hudobna stranka, ki se lasti nepostavne vlade nad zemljo posestrimo Horvaske in zedinjeno z njo pod eno krono, z radostjo združuje z vsakim sovražnikom avstrijske moči in sile; med tem ko za-njo ni gerdiga sredstva, z katerim bi ne podkopovala mir, blagovitost in postavo, ne samo v svoji hiši, ampak tudi pri drugih naslednih deželah; se je bojal moj zvesti graničar, spomnivši se svoje svete prisege, deržaje se svoje stare vernosti, hrabro in stanovitno za obderžanje znotrajne vezi in za celost moje deržave. Na dokaz, koliko de spoznam vaše krepko in častno prizadetje na čelu tega junškiga naroda, izročim Vam še dostojnost civilniga in vojniškiga poglavarja v Mojim kraljestvu Dalmaciji.

Oživljenje vdanosti te dežele proti vkupni deržavi, in njena blagovitost, ki se dan na dan množi, bo moje zaupanje vterdila, de sim njeno opravništvo prav vrednim rokam prepustil.

V Holomucu 2. Grudna 1848.

Franc Jožef. Franc grof Stadion.

Ptuje dežele.

Nemška. V Frankobrodu so Nemci v seji zbora zdaj vunder spoznali, de se Avstrija v njih sužnost prisiliti ne da z lepo, temuč de bi zato vojske treba bilo. Kako bi se ta vpeljala, pa nobedin čerhnil ni. V Brandenburg se je 1. t. m. dosti pruskih poslancov snidilo, tode do nobeniga sklepa se zediniti niso mogli, zato je kralj ta zbor razpustil. — V Berlinu in v Breslavi se mesčani kot na Dunaju zdaj vojašni s serca hvaležne kažejo, ker je njim nedopadljivi težavni punt derhalvi dokončala. V Frankobrodu pri Odri so brambovci dežele zbor demokratov s silo razgnali ker so zavolj njegoviga republikanskiga šuntanja na noge sklicani bili. — V Vireburgu je zbor nemških škofov sklenjen bil potem ki je oglas na verne njih škofij napravil. V Saksen-Altenburgu je vojvoda Jožef od vlade odstopil in jo bratu svojimu Jurju oddal. Tam in v Kaselu sta deržavna zbora zopet pričeta.

Laska. 3500 Francozov se je po morji pripeljalo v Civitavekjo, Papeža proti razdirajočim ljudstvom braniti in tudi Radecki bo en del svoje armade v ta namen na Papežovo poslal. Papež je v francozki barki prišel na Francozko v mestu Marseille, po drugih v neapolitansko mesto Gaeta. — V Rimu je mir. Med Neapolitansko in Toskansko vlado je prepir. Neapolitanska je svojiga poročnika z Firence domu poklicala. Sicilije je francozka in britanska vlada tako pogodbo ponudila. Sicilija dobi od Neapolitanske ločeno vlado; svojo ustavo; svojo armado in brodovje. Korona Sicilska z Neapolitansko zedinjena ostane. Ako bi edin zmed prepirajočima to zadno besedo odvrci in rabsodbo meču prepustiti hotel, se bo nazaj vzela, in Francozka in Britanska boda ojstro v nepostranski sredi ostala.

Francozka. Kavenjki sedajni vodja dežele, je po velicih prepirih od narodniga zbora poterjenje dobil, de je zbor dovoljin z temu, kar je vodja za mir Pariza in dežele, sosebno mesca rožnika, storil. To poterjenje je Kavenjaku toliko v prid, de so nasprotniki njegovi vpadli, in de ga velika večina naroda njemu prijazna zdaj gotovo v novič za vodja volila bo. Socialisti (zlahta komunistov) vcinjajo veliko zvezo vsih socialistov Evrope, ki bi svoje poslance prihodno spomlad v Pariz v splošni zbor poslali imeli. — V amerikanških združenih deržavah ima za mestnovniga vodja (predsednika) deržav general Taylor nar več glasov. Moniteur pravi, de ni res, de bi bila francozka vlada sklenila z vmirjenjem Italije ne več vkvarjati se.

Švajca. Oba vladna sveta, svet narodni in svet stanovski, sta mesto Bern zvolila za prihodni sedež občne švajcarske vlade.

Ribčev sin.

(Dalje in Konec.)

Zdaj je bil mladeneč z vsim dovoljen. Le to ga je še šalostilo, ker si je mislil: Meni se tukaj tolikanj dobro godi, moj oče na Dunaji pa misli, da sim se jest v peklenko brezno pogreznil. Ko bi jest mogel le enkrat se priti na Dunaj do svojiga očeta, da bi mu povedal, kako de se meni godi, po tem bi bil pa popolno dovoljen. Na to mu reče tista deklica: „Jest imam tako reč, da bi ti lahko prišel do svojiga očeta, ako bi ti le gotovo se prišel nazaj.“ Pravi: „Saj veš, da bom prišel. Saj se mi ni še nikjer tako dobro godilo kot tukaj.“ Zdaj se zgovorita, da ga bode čakala sedem let, če ga popred ne bode nazaj.

Deklica mu poda neki perstan in reče: „Na tale perstan, poglej skoz njega, ino si misli, da bi bil rad na Dunaji pri svojim očetu, in tam se boš znašel. Kadar bodeš pa tel nazaj do mene priti, poglej spet skoz ta perstan ino si zmisli, da bi bil rad pri meni, in se boš znašel tukaj pri meni. Pokazati ga pa nikomur ne smeš, da obenj ne prideš. Če ga zgubiš, bodeš težko več kdaj prišel do nas.“

Mladeneč pogleda skoz perstan, si zmisli, da bi bil rad na Dunaji pri svojim očetu, in puh je bil tam. Oče in mati sta bila silno silno vesela, da sta se enkrat zdraviga vidila. Ga vse sprašujeta kako in kaj. On pa jima je pravil, kako je skoz vodo v zavdano mesto priletel, ino kako se mu je potlej godilo. Cela hiša je od veselja poskakovala slišati, kako je bil srečen. Posebno vesela je bila mati ino je zmir le po perstih hodila.

Potlej ga pelje oče k svojimu gospodu, kterimu je se zmiraj ribe lovil. Spet tam se ga je cela hiša silno obveselila.

Ta gospod je pa imel tudi dve hčeri. Berž mu pravi: „Ostani pri nas. Jest ti čem dati kos svojiga kraljestva in eno hčer, če ti dopade.“ On pa si misli: Mene čaka tamkej celo in veči kraljestvo od tega. Ženska je una tudi lepši kot ta. Vender pravi sam pri sebi: „Kaj pa je, če ostanem tukaj kak dan. Saj bom se lahko prišel nazaj preden bo čas potekel. Sedem let ne mine tak hitro.“

Primeri se, da gre nekiga dne s tema hčerama na sprehod. Po poti jima revež le perstan pokaže, ino pove, kako de je spet v ta kraj prišel. One ste si mislile: Šembrejete ko bi mu mogle ta perstan vzeti, potlej bode pa rad pri nama ostal. Grejo se en malo naprej, kar reče ena: „Vsedimo se en malo tukaj le v senco.“ Se vsedejo tje na trato pod neko drevo. Sedijo prav malo časa. Kar mu reče ena: „Čuj čuj ti, kaj pa imaš v laseh? On. Jest ne vem, da bi kaj imel. Ona. Imas, imas nekaj. Kaži sem glavo. Zdaj mu začne poglavij gledati in grebati, da se mu je zadremalo. Druga to vidi, mu hitro v mavho seže, in mu vzame perstan iz nje. Vstanejo ino se grejo sprehajati naprej. Hodijo in hodijo po polji, kar pošlata za mavho, in zve, da ni perstana več. Pravi: „Perstan sim zgubil. Kaj bo pa zdaj.“ Pravite: „Pojdimo nazaj. Ga bomo iskali. Morebiti ga najdemo.“ Grejo nazaj do tistiga mesta, kjer so sedeli. Ste mu ga skerbno pomagale iskati. Tode zastoj so ga iskali, ker ga je una že v mavhi imela.

Po tem je ostal še pet let pri ti hiši. Kadar peto leto preteče, pravi: „To ni nič. Če bom jest zmiram le tukej, ne bom nikoli prišel v Perdonkorten. Zdaj moram iti. Preden bo dve leti, bom mende že prišel do tje.“ Na enkrat ga noč vzame. Šel je po hosti, kjer ni bilo nobene žive duše. Zagleda v drugim hribu luč. Pravi: „Tje moram iti. Tam so že boje ljudje.“ Pride tje. Ni bilo družiga doma kot neko žensče. Poprosi, če bi me hotli čez noč imela, pa ti ne svetujem tukaj ostajati. Moji trije bratje so vsi trije tatje. Po noči bojo domu prišarili, in bi te kmalo ubili.“ Pravi: „Nič se ne boj. Le prinesi mi poljič vina, da ga bom pil, ino jih čakal tukej pri mizi.“ Po noči prirojijo trije bratje domu. On sedi v hiši za mizo, ino se z vinam verdeva. Ga prašajo: „Kdo si ti?“ Jim odgovori: „Jest sam ne vem, kdo de sim. Sim revež, ki se semtertje po svetu prehajam, koder se morem.“ Pravijo: „Kakošniga si pa vender rodu?“ Pravi: „Jest tudi tega ne vem. Vse skozi se klatim po svetu. Nikjer nisim doma.“ Pravijo: „Kako ti je ime? Kako se pišeš?“ On pa je černo šolo študiraj, torej je vedel, kako de se pišejo, in de so eniga brata zgubili. Je povedal tedaj njih primik ino zgub-

ljeniga brata ime. Pravijo: „Ti si gotovo naš lastni brat, kteriga smo že pred večimi leti zgubili.“ Pravi: „To je lahko, de sim.“ Ga prašajo: „Ali se hočeš našiga dela lotiti?“ Pravi: „Zakaj pa ne, če je vaše delo pošteno ino se lahko od njega živi?“ Pravijo: „Od našiga rokodela se prav lahko živi. Pri nas nikoli nič ne delamo, pa imamo zmiraj dosti jesti in dosti piti.“ Jih pobara: „Kaj ste danas dobili?“ Mu odgovorijo: „Danas smo toliko dobili, da se nobenkrat ne toliko. Smo dobili čevlje. Kdor jih obuje, preleti pol ure dve sto mil deleč. Smo dobili plajš. Kdor ga ogerne, ga nobeden ne vidi. Smo dobili klobuk. Kdor ga pokrije, ino ga verže pred saboj, se mu hribi odprejo, da gre za njim, kodar hoče.“ On. Ali je pa to res? Oni. Res je. On. Hencelj pomerimo meni to obleko. Bomo vidili, kako bi se meni prilegla. Obuje čevlje, ogerne plajš, pokrije klobuk, in stopi enmalo od njih. Jih praša: „Ali me res ne vidite?“ Pravijo: „Nobeden te ve vidi.“ Se pomakne enmalo dalje od njih, in jih praša: „Ali me res ne vidite?“ Pravijo: „Nobeden te ne vidi.“ Se še enmalo bolj odmakne, ino jih praša: „Ali me prav res nobeden ne vidi?“ So vsi rekli: „No se ve, da te nobeden ne vidi.“ Tačas jo pa skoči, da se je zemlja potresla. Uni so jeli hlatasti za-njim, kakor po temi, pa jim je všel, ker ga nobeden ni vidil?

On pa je letel tje, kjer je sonce s svojim izhodam. Mislil si je: Sonce po vsih deželah obsije, bo tudi vedlo za pot v Perdonkorten. Kadar pride do sonca praša služabnika: „Ali je gospod Sonce doma ali ne?“ Služabnik. Ni ga. Je šlo na deželo sijati. Drevi bo pa že domu prišlo. Ga moraš počakati, če hočeš z njim govoriti. Tode povem ti, da, kadar bo prišlo domu, bo taka vročina, da se boš severl kakor ocvirek, če se nikamor ne skriješ. Popotnik. Če je tako, se bom pa v perst zadelal. Kadar Sonce pride domu, me pridi pa poklicat. Gre in se res globoko v perst zadela. Kadar Sonce pride domu in se sleče, ga gre služabnik klicat, in pravi: „Zdaj pa le. Gospod Sonce je že doma.“ Un vstane in gre k Soncu. Kadar pride v hišo, ga Sonce popraša: „Kaj boš povedal?“ Pravi: „Za pot v mesto Perdonkorten sim vas prišel prašat. Vi vse dežele obsijete, gotovo tudi za to pot veste.“ Sonce. Jest za to pot ne vem. To mora biti neki med hribi v ozki dolini, kamor jest nikdar ne zajdem. Luna bolj po vsih luknjah obsije, moraš iti tje, kjer je Luna s svojim izhodam.

Gre, skoči, ino je bil na enkrat tamkej, kjer je luna s svojim izhodam. Je spet ni bilo doma. Praša hišno: „Kam je šla gospa Luna, da je ni doma. Hišna. Je šla sijati na deželo. Zjutraj bo že prišla domu. On. Jo bom pa počakal. Hišna. Je ni varno čakati. Kadar bo domu priberlela, se bode taki mraz naredil, da se boš poterdil kot cofelj. On. Se bom pa v pepel zadelal. Kadar bo prišla domu, me pridi pa klicat. Proti jutro luna res primrazi domu. Un se je tresel v pepelu, pa se vender ni poterdil. Kadar se luna spravi, ga gre hišna klicat in pravi: „Zdaj pa le pojdi. Luna je že doma. Un vstane iz pepela, se enmalo otrese, in gre k luni. Kadar stopi v hišo, ga Luna pobara: „Kaj bi rad? Kaj boš povedal?“ Ta pravi: „Nič hudiga, gospa Luna, nič hudiga. Za pot v mesto Perdonkorten sim vas prišel prašat. Vi vse luknje obsijete, gotovo tudi veste, kod se tje gre.“ Luna. Jest tega ne vem. To mora biti med takimi hribi, da jest nikoli tje ne zajdem. Če hočeš to zvedeti, moraš iti tje, kjer je veter s svojim izhodam. On po vsih predubih preleti, ti bo torej tudi gotovo vedel pot tje pokazati.

Pa kar je bil tam. Veter je bil ravno doma. Ga popraša: „Gospod Veter! ali veste, kod se gre v mesto Perdonkorten?“ Veter. Kaj bi tega ne vedel. Saj grem zjutraj ob treh tje. Tam se je kraljeva hči omožila, jim grem na ženitnino pihat, da jim ne bode prevroč. Pa bom šel skoz take preduhe in tako pečovje, da ne vem, če bodeš ti mogel za mano ali ne. Popotnik. Gospod Veter! nič se ne bojte. Mene nobena skala ne obderži. Jest imam tak klobuk, če ga veržem, se zemlja odpre in grem za njim, koder hočem. Veter. No tako pa le pojdiva. Gresta ob treh. Prideta k strašnim skalovju. Veter zatuli in se spusti po luknji skoz strašno skalovje. Un pa ni mogel za njim. Torej zgrabi klobuk, ga treši v skalovje. Skalovje se odpre. Veter dere naprej, on pa jo briše za njim.

Ko je bila zjutraj ura pol petih, sta jo že primahala v mesto Perdonkorten. Veter je šel na ženitnino pihat, da jim ni bilo prevroč. Ta gre pa v cerkev. Se vsede v pruko in čaka svatov. Ob enajstih se muzika zasliši, in pedeset parov svatov pride v cerkev. Eden je bil lepši napravljjen kot drugi. Gospod kaplan jim gre maševat. Po maši začne poroko brati. Un je sedel v pruki, pa ga nobeden ni vidil, ker je imel tisti plajš ogerljen. Kar se stegne iz pruke in lopsne kaplanu po bukvah, da so zaropotale na-tla. Kaplan pravi: „Jest moram imeti kak greh nad sabo, da nisim vreden deliti tega zakramenta. Morate iti po gospod fajmoštra, da bode prišel vas poročat.“ Grejo po gospod fajmoštra. Fajmošter začne poroko brati. Un pa se stegne iz pruke, in lopsne po bukvah, da so zopet zaropotale na tla. Gospod fajmošter pravi: „Zdaj pa vem, da kaplan ni kriv, da se ne da poročati. Vajdu eden mora biti kriv. Vajdu eden mora imeti tak greh nad saboj, da nista vredna prejeti tega zakramenta. Zdaj ni družiga imeti. Zastran tih grehov bi se se dalo poročati. Zdaj začne ona dopovedovati, kako je enkrat nekdo prišel, da jih je rešil. S tistim sva se zastopila, da ga bodem 7 let čakala. i. t. d. Fajmošter. Koliko časa je pa že preteklo? Ona. Pet let in pol. Fajmošter. No vidiš, ravno to je uzrok, da se ne da poročati. Zdaj vidva morata še poldrugo leto počakati. Če uniga ta čas ne bo, potlej se smeta vzeti.

Fajmošter jo še pobara: „Kteriga bi ti rajši imela, tega ali vniga? Ona. Uniga bi rajši imela, ako bi prišel. Pa se vem, da ga nikoli več ne bom vidila. Temu, ki je poslušal, so te besede dopadle.

Zdaj grejo iz cerkve nazaj domu. Ta, ki je po bukvah lopsal, je šel tudi med svati po poti, pa ga nobeden ni vidil, ker je imel tisti plajš ogerljen.

Njenimu očetu se je to sitno zdelo, da bi bil svate koj tako domu zaganjal. Torej jim da nekoliko bokalov vina. Svati pijejo vino, un pa po hiši gori in doli hodi, pa ga nobeden ne vidi. Kadar se že vsi svati domu poberejo, dene svoj plajš s sebe, ga obesi na kljuko, in ga spoznajo, da je njih odrešenik. Lepa deklica ga sreča na sredi hiše. Se mu okoli vrata oklene in pravi: „Glej! ravno danas bi se bila z drugim ženinam zaročila, ako bi me prav Bog obvarval ne bil.“

Na to so berž s tim ženinam ohcet naredili. Grejo k poroki. Poroka srečno mine. Grejo nazaj domu. Jim napravijo prav zalo ženitnino. So imeli vsiga dosti. Dosti piti, dosti jesti. So tudi se meni dali iz rešeta vina piti, iz glaža kruha jesti, pa z loparjem eno po herbtu. Po tem sim pa stran šel.

Lovre Pintar.

Z m e s.

Slovanska Lipa v Holomucu je bla Jelačiću 2. Grudna z posebnim poslanštvom pozdravljenje sporočila. Jelacić ban jih je prav serčno sprijel in na česki ogovor po ilirsko odgovoril: de ga zlo veselil, tudi v Holomuvc iskrene rojake najti, in de jih serčno pozdravi kot slavijanske brate; de z dušo in telesam brani svobodo vsake osebe in vsake narodnosti v zedinjeni Austrii, in de se to, in kar nič manj, tudi Slavjanam da, za to de je pripravljen vsaki čas vmreti. Vporno madjarstvo se mora pokoriti in kazniti, da se ta namen naroda doseže, naj bodo še tako težki zaderžki. Šlo se bo naprej z prevdarkam, ali krepko in neprenehljivo, za to moramo vsi Slavjani zvesto in terdno eden z drugim potegniti, ker smo vsi enorodni bratje.

Na to je vsem poslancam roko podal in stisnil, je poročil bratovsko pozdravljenje vsem udam Slovanske Lipe in vsem verlim Moravanam.

* Kakor Moravske Noviny povedo, je Jelacić ban tajnika svojiga, g. Berliča, v Pariz poslal, da bi Francozam postavljenje in namene avstrijskih Slavjanov razodel.